

MELODÍA DE DÍAS USADOS / ANXOS SUMAI

BICHOCOS EN SAN PEDRO

Martes, 29. As cereixas berraban dende dentro da súa pel desapiadadamente vermella. Chamábanos a gritos para que as rescatasemos das cestas da froitería e as comésemos. Tiñamos sede as tres. E fame, pero menos. Mercámolas e ciscámolas no colo de Nancy sentadas á sombra dos soportais. Chus estaba pálida e tan guapa; Nancy ría cos ollos, como ri incluso cando está esgotada; eu, evaporada por culpa da calor, fixen unha illa de silencio entre o ruído dos turistas.

—Hoxe é día 29 —dixo Nancy e expandiuse o seu entusiasmo, como se estoupase. Pásalle algunhas veces—. Hoxe é San Pedro, a festa da miña aldea. O día máis importante do ano na miña infancia. Estreabamos roupa nova, ¿sabedes?, e zapatos novos. A roupa e os zapatos que habíamos usar todo o verán. Era un día fermoso.

Si. Lembrei o San Pedro, a primeira de todas as festas do verán. E entón, sen pensalo, sentín un calafrío. Abrín a cereixa que estaba a punto de levar á boca e separei a carne da carabuña. Busquei e busquei e non atopei nada. Non fun capaz de comela.

—O día de San Pedro ás cereixas nácenlles bichocos dentro.

—¿Por que?

—Non sei. É unha desas cousas que che contan de pequena e non preguntas por que. Pasaron pola rúa, atrapadas no mesmo rebumbio de Carla e Siño ó sentaren onda nós, catro nenas con traxes azul celeste, cheos de lazos e encaixe.

—¿Vedes? —insistiu Nancy, sinalándoas— Hoxe é día de San Pedro.

Pero xa non puiden comer máis cereixas en toda a tarde.

